

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932—

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνι δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λιγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 42ος

Ἀθῆναι, 27 Ἀπριλίου 1935

Ἔτος 57ον.—Ἀριθ. 22

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ο ΑΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΤΡΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Θὰ βάλλης αὐτὰ γιὰ νὰ μὴ σὲ
γνωρίσουν, εἶπε τῆς Μαρίας-Ρόζας.
Ἄν τύχη καὶ σὲ ἴδῃ ὁ φύλακας τὴν
ὥρα πού θὰ περνᾷς τὸ πάρκο, θὰ σὲ
περάσῃ ἢ γιὰ τὴν ἀδελφή μου ἢ γιὰ
μένα. Νὰ περάτῃς τὸ
περιβόλι μ' ὅλη σου
τὴν ἡσυχία χωρὶς νὰ
δείχνῃς πῶς φοβάσαι
ἢ πῶς βιάζεσαι. Στὸ
βάθος εἶναι μιὰ μικρὴ
πορτούλα πού βγάζει
στὸ δημόσιο δρόμο.
Μέσα στὴν τσέπη τοῦ
πανωφοριοῦ σου ἔχω
βάλει ἕνα πορτοφολά-
κι γιὰ ν' ἀγοράσῃς τὸ
εἰσιτήριο τοῦ σιδηρο-
δρόμου. Μέσα ἐκεῖ θὰ
βρῇς καὶ μιὰ μικρὴ
σημείωση πού θὰ λέγῃ
ποῖδ' δρόμο πρέπει νὰ
πάρῃς γιὰ νὰ φτάσῃς
στὸ σταθμό.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστη-
μα ἡ ἀγαθὴ Ἑλένη
γέμιζε ἕνα καλάθακι
μ' ἕνα σωρὸ λιχουδιῶν
πού τὰ κοριτσάκια εἴ-
χαν φέρει μαζί τους
γιὰ νὰ φᾶνε: Σάν-
τουιτς, ροδάκινα, ἕνα
μεγάλον κομμάτι γλυ-
κό, σοκολάτες.

— Τὸ πάρκο εἶναι
ἐρημον, μπορεῖς νὰ φύ-
γῃς, ἔκανε ἀπ' ἑξῆς ἡ
φωνὴ τοῦ Ροβέρτου.

Τὰ κοριτσάκια μελαγχόλησαν. Μό-
λις ἀπὸ τὸ περασμένο ἀπόγευμα γνό-
ρισαν τὴ Μαρία Ρόζα κι' ὅμως τὴν
ἀγαποῦσαν σὰν παλιὰ κι' ἀληθινὴ
τους φίλη. Μὰ κι' ἐκεῖνη ἦταν πολὺ
συγκινημένη.

«Μιὰ ἀγαθὴ χωριάτισσα πῆγε κοντὰ στὴ Μαρία-Ρόζα»
(Σελ. 254, στ. α')

— Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ πού
κάνατε γιὰ μένα, εἶπε μὲ βαθειὰ κι'
ἐπίσημη φωνή. Καὶ πάλι σὰς εὐχα-
ριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Ἀ-
φήστε με νὰ σὰς φιλήσω. Θέλετε;
Ὁ Ροβέρτος ἀπέξω ἀνυπομονοῦσε.

— Ἀντίο, Μαρία-Ρόζα, εἶπε ἡ Τε-
ρέζα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ.

Ἡ Μαρία-Ρόζα εἶχε κατεβεῖ τὰ
σκαλάκια ἀπ' τὸ περίπτερο. Τὴν ὥ-
ρα πού ἐτοιμαζόταν νὰ προχωρήσῃ
πρὸς τὸ πάρκο ἔστριψε κι' εἶπε μὲ
χάρη:

— Ὅταν διορθωθοῦν ὁλα θὰ ἔρθε-
τε νὰ περάσετε μιὰ μέρα στὸ Να-
βάιγ, γιὰ νὰ γνωρι-
ριστοῦμε καλύτερα.

Ὁρθὲς στὸ κεφα-
λόσκαλο οἱ τρεῖς μι-
κρὲς τὴν κοίταζαν ν'
ἀπομακρύνεται καὶ νὰ
γυρίσῃ γιὰ τελευταία
φορὰ τὸ κεφάλι της,
στέλλοντάς τους ἀπὸ
μακρυὰ ἕνα φιλή. Πολ-
λὴν ὥρα παρακολού-
θησαν μὲ τὰ μάτια τὸ
ἄσπρο καπελλάκι πού
ἔσο πῆγαινε γινόταν
καὶ μικρότερο, ὥς πού
χάθηκε στὸ βάθος.

Τὴν ἴδια ὥρα ἡ Μα-
ρία-Ρόζα ἔφτανε στὴ
μικρὴ πόρτα τοῦ πάρ-
κου καὶ τὴν ἀνοίγε.

Ἐλεύθερη!... ἦταν
ἐπιτέλους ἐλεύθερη!
Μέσα τῆς ἐπαναλάμ-
βανε ἀδιάκοπα αὐτὴ
τὴ λέξη, σὰν γιὰ νὰ
νοιώσῃ πὺδ' βαθειὰ ἀ-
κόμη τὴν ἐλευθερίαν
της. Καὶ τὰ κελαδῆ-
ματα τῶν πουλιῶν πού
ἀκούγονταν ἀπὸ τὰ
δέντρα δὲν ἦταν πὺδ'
χαρούμενα ἀπ' τὸ τρα-
γούδι πού ἀνέβαινε

από το βάθος της καρδιάς της.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'
Χαμένο παιχνίδι

Τὴν ἐποχὴ τῶν λουτρῶν ὁ σιδηδρομικὸς σταθμὸς τοῦ Σαμπερὺ παρουσιάζει ἀρκετὴ κίνησιν ἐξαιτίας τῶν ταξιδιωτῶν ποὺ πᾶνε κ' ἐρχονται ἀπὸ τὸ Αἰξ-λὲ-Μπαίν.

Ὡστόσο παρὰ τὸν κόσμον ποὺ πλημμύριζε τὴν εἴσοδον τοῦ σταθμοῦ κατὰ τίς τέσσερις τ' ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς ἡμέρας, οἱ διαβάτες παραξενεύτηκαν κάπως, βλέποντας ἕνα κοριτσάκι: ὁλομόναχο, χωρὶς κανένα ποὺ νὰ τὸ συνοδεύῃ νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ τραῖνο καὶ νὰ βγαίνει ἔξω μόνη της. Κι' ἀκόμη πρὶν ἀξιοπαρατήρητη ἔκαναν τὴ μικρούλα καὶ τὰ παράξενα φορέματά της, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν νὰ μὴν ἦταν καμωμένα γι' αὐτήν, κι' ἡ πρὶν παράξενη ἀκόμη στάση της, γιατί μόλις βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμὸ, στάθηκε καρφωμένη στὴ μέση τοῦ δρόμου, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξέρεי κατὰ ποῦ νὰ τραβήξῃ.

Μιὰ ἀγαθὴ χωριάτισσα, βλέποντας τὴ μεγάλη ἀμηχανία τοῦ παιδιοῦ, ἀποφάσισε νὰ τὸ βοηθήσῃ. Πῆγε λοιπὸν κοντά του καὶ τοῦ εἶπε μὲ καλοκάγαθο τόνο:

— Πουλάκι μου, μὴ στέκεσαι τόση ὥρα ἀκούνητη καταμεσῆς στὸν ἥλιο. Θὰ σὲ χτυπήσῃ στὸ κεφάλι!

Τὸ κοριτσάκι σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κοίταξε μὲ τὰ γλυκὰ γαλανὰ μάτια του ποὺ τὰ ἱσκιωναν μακρὰ καστὰνὰ ματόκλαδα. Στὸ τέλος, σὰν νὰ ἔπαιρνε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφαση, τὴ ρώτησε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, μήπως ξέρετε ποῦ κἀθεταὶ ὁ πρόεδρος τοῦ κακουργοδικείου;

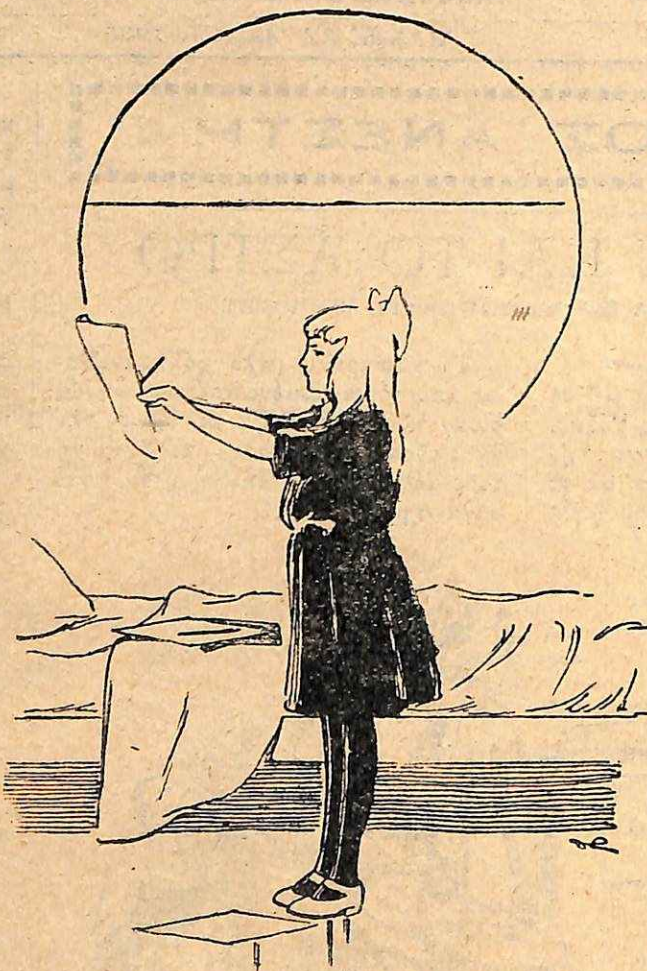
Ἡ χωριάτισσα ξαφνιασμένη ἀπὸ τὸν λεπτὸ, τὸν παριζιάνικο τόνο τῆς φωνῆς τῆς μικρούλας. Ὡστόσο τῆς ἀπάντησε:

— Δὲν τὸν ξέρω τὸν πρόεδρο τοῦ κακουργοδικείου, ξέρω ὅμως ποῦ κἀθεταὶ ἕνας ἀπ' τοὺς δικαστές. Νά, σ' ἐκεῖνο τὸ μεγάλο σπίτι στὴ γωνία τοῦ δρόμου.

— Εὐχαριστῶ πολὺ κυρία, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι, χαίρετε.

Καὶ μ' ἑλαστικὸ βῆμα ἡ Μαρία-Ρόζα—γιατὶ θὰ τὴν ἀναγνώρισαν βέβαια οἱ ἀναγνώστες μας—πῆρε τὸ δρόμον ποὺ τῆς ἔδειξαν. Γιατί, ὅπως τὸ εἶχε δηλώσει, τὸ πρῶτον ποὺ ἔκα-

νε ἦταν νὰ πᾶν νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ δικαιοσύνη. Ἦταν ἀπολύτως ἡσυχὴ κι' εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ της. Πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ ἐξιστοροῦσε ὅλα δὲς γινώριζε γιὰ τὸν Γκυ. Ὑστερὰ θὰ ἔρχόταν κι' ἡ δικὴ της ἱστορία. Δὲν ἔμενε ἀμφιβολία πῶς ὁ δικαστὴς ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ καταπληκτικὰ πράγματα, θὰ ἔτρεχε. ἀμέσως νὰ βγάλῃ τὸν Γκυ ἀπὸ τὴ φυλακὴ. Ἡ Μαρία-Ρόζα δὲν ἤξερε οὔτε κἂν τ' ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πῆγαινε νὰ ἰδῇ, μὰ αὐτὸ ἦταν τὸ λιγώτερον ποὺ

«Υψώνοντας τὸ σχέδιον ἡ Μαρία-Ρόζα, τὸ κοίταξε ἐξεταστικά». (Σελ. 235, στ. γ')

τὴν ἐνοίαζε. Φτάνει νὰ πετύχαινε.

Γιὰ νὰ φθάσῃ πρὶν γρήγορα εἶχε τρέξει μ' ὅλη της τὴ γρηγοράδα κι' ὅταν ἔφθασε στὸ σπίτι ἦταν λαχανιασμένη. Στάθηκε λίγα λεπτά γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή, κι' ὕστερα μαζεύοντας τὸ κουράγιον της, χτύπησε τὴν πόρτα. Τὴν ὑποδοχὴ τὴν περίμενε ἐκεῖ μέσα: Μπα, ἦταν τόσο βέλαιη ἀπὸ πρὶν γιὰ τὴν ἐπιτυχία της, ποὺ οὔτε κἂν ἔδειλινξε καθέλου μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα.

Ἐνας ψηλὸς ὑπηρέτης κατέβηκε καὶ τῆς ἄνοιξε.

— Ἐδῶ εἶναι ὁ κύριος; ρώτησε ἡ Μαρία Ρόζα μὲ θάρρος.

— Μάλιστα, δεσποινίς, εἶπε ὁ ὑπηρέτης κοιτάζοντας μὲ κάποια ἀκαταδεξία τὴ μικροσκοπικὴ ἐπισκέπτρια, σήμερον ὅμως ὁ κύριος Μαινὼ δὲν δέχεται κανένα. Ἐχει δώσει ρητὴ ἐντολή.

— Τὴν ἐντολή τὴν ἔχει δώσει γιὰ ὅλον τὸν κόσμον, ὅχι ὅμως γιὰ μένα, ἀπάντησε ἡ Μαρία-Ρόζα. Ὁ κύριός σου θὰ θυμώσῃ πολὺ, ἂν δὲν μὲ δέχθῃς, τὸ ξέρω πολὺ καλά.

Τόσο θετικὸς ἦταν ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς Μαρίας-Ρόζας, τόσο ἡ μικρούλα φαινόταν σίγουρη γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγε, ποὺ ὁ ὑπηρέτης κλονίστηκε.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, τότε σὰς παρακαλῶ νὰ περιμένετε, εἶπε μὲ περισσότερο κάπως σεβασμὸ ἀπὸ πρὶν. Πάω μιὰ στιγμὴ νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριον.

Ἀκολουθώντας τὸν ὑπηρέτη ἡ Μαρία Ρόζα ἀνέβηκε μιὰ μεγάλη σκάλα, στρωμένη μὲ χαλιά καὶ στολισμένη μὲ γλάστρες, κι' ὕστερα βρέθηκε σ' ἕνα εὐρύχωρον γραφεῖον πλουσιώτατον ἐπιπλωμένο. Δὲν αἰσθανόταν καθόλου δειλασμένο τὸν ἑαυτὸ της καὶ τώρα ἀκόμη. Εἶχε τὴν πεποίθησιν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ξέρει πῶς ἔχει τὸ δικίον μὲ τὸ μέρος του.

Ὁ ὑπηρέτης θὰ διηγῆτο καὶ τοὺς ξέροις τί παραδοξολογίες στ' ἀφεντικὸ του, γιατί ὅταν αὐτὸς παρουσιάστηκε, φαινόταν ἡ περιέργεια ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπόν του. Κι' ἡ ἐκπληξὴ του ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη, ὅταν εἶδε μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάνη. Τὴν ἠθελε ἄραγε τὸ περίεργον αὐτὸ κοριτσάκι μὲ τὸ μακρὸ παλτὸ ποὺ τῆς ἔφθανε ὡς τὰ πόδια, τὸ καπέλλον ποὺ δίχως ἄλλο δὲν ἦταν καμωμένο γι' αὐτὴν καὶ τὰ κομψὰ καστέρια μαῦρα παπουτσάκια ποὺ ἦταν γεμάτα λάσπες;

— Δεσποινίς μου;... ἔκανε ἔρωτηματικὰ ὁ δικαστής.

— Κύριε, ἀπάντησε ἡ Μαρία-Ρόζα, εἰσθε σεῖς ὁ κύριος Μαινὼ, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐρχομαι γιὰ τὴ δικὴ Ναβάλυ.

— Ἄ, ἄ!

Πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του ὁ δικαστὴς κοίταξε τὴν Μαρία-Ρόζα μ' ἕνα βλέμμα ἐξεταστικόν, δόσπιστον καὶ κάπως εἰρωνικόν. Μόλις ἀντίκρουσε αὐτὸ τὸ βλέμμα ἡ Μαρία-Ρόζα ἐνοίωσε ξαφνικὰ μεγάλην ταραχή.

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON AAKIANS

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Πάνω στὸ γεφύρι τοῦ χειμάρρου ποὺ περνοῦσε μέσ' ἀπ' τὸ χωριό, πηγαινοερχόταν ἕνας φτωχὸς καὶ ζήτησε ἀπ' τοὺς διαβάτες, χρόνιαν τώρα.

Ἐνας πλούσιος, περνώοντας ἀπὸ κεῖ, ἀφοῦ ἐλέησε κατὰ τὰ συνηθισμένα τὸ φτωχὸ μ' ἕνα-δυὸ δεκάρες, τὸν πόνεσε καὶ σκέφτηκε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ σακκούλα φλωριά, γιὰ νὰ μὴ ζητιανεύῃ πιά ὁ δύστυχος· μὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ ξέρῃ πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ εὐεργέτης του, γιὰ νὰ μὴν τὸν ντρέπεται.

Ἐβγαλε λοιπὸν κρυφὰ τὴ σακκούλα μὲ τὰ φλωριά καὶ τὴν ἔφησε στὴ μέση τοῦ γεφυρίου, τραβήχτηκε σὲ μιὰ ἄκρη καὶ παραμόνευε νὰ ἰδῇ τί θὰ κάνη ὁ ζητιάνος, ποὺ ἐρχόταν κιόλας ἔοπίσω του.

Ἐκεῖνος ὅμως εἶπε μὲ τὸ νοῦ του: — Τόσα χρόνια τώρα περπατῶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ γεφύρι καὶ ποτὲς δὲ δοκίμασα νὰ τὸ περάσω μὲ κλειστά μάτια· ἄς δοκιμᾶσω λοιπὸν τώρα.

Καὶ πραγματικῶς, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ περπατοῦσε.

Ἔτσι πέρασε δίπλα ἀπ' τὴν σακκούλα, τὴν κλώτσησε μάλιστα, καὶ τὴν προσπέρασε, προχωρώντας ξέγνοιαστα πρὸς τὸ τέλος τοῦ δρόμου του.

Ὁ πλούσιος, βλέποντας ὅλα τοῦτα, ξαναπῆρε τὴν σακκούλα του, τὴν ἔκρυψε στὸν κόρφο του καὶ εἶπε μὲ τὸ νοῦ του:

— Ἐσένα, καλέ μου, ἡ μοῖρα σου σοῦ ἔγραψε νὰ εἶσαι ζητιάνος. Καὶ ποῖος εἰμ' ἐγὼ ποὺ θέλω νὰ πᾶω ἐνάντια στὶς βουλὲς τοῦ πεπρωμένου; Καὶ τράβηξε ἡσυχὰ τὸ δρόμον του.

† Μ. ΦΙΛΗΤΑΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

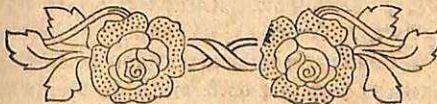
— Χρυσὸ ἡλιοβασιλεμα, τί ὁμορφο ποῦ εἶσαι!
— Μπροστὰ στὴν τόση λάμψη μου, μικρέ, τὰ μάτια κλείσει.

Χτυπᾷ ἡ καμπάνα τὸ σπερνὸ ψηλὰ στὴν ἐκκλησίαν· Κάθε καρδιὰ ξανοίγεται σὲ μυστικὴ λατρεία.

Κλείνει τὰ μάτια τὸ μικρό, τὸ συγκινεῖ ἡ καμπάνα, Καὶ τὸ Θεὸ παρακαλεῖ καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴ Μάννα, Ποῦ ἀγάπη γύρω τους σκοροποῦν καὶ καλωσύνη τόση, Στὸν κόσμον ὑπνον ἡσυχὸν κι' εἰρηνικὸ νὰ δώσῃ.

(Ἀπ' τὸ Γερμανικόν)

ΦΑΚ

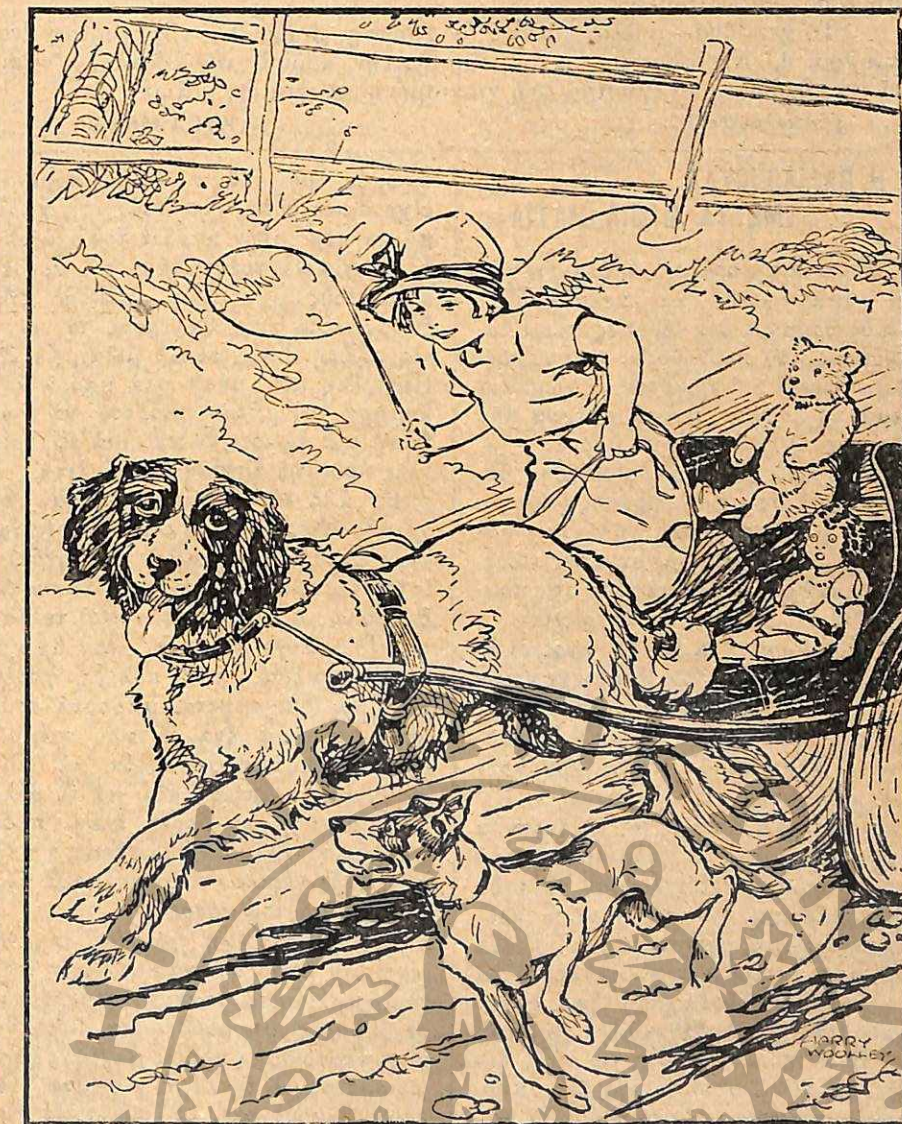
ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ἡ μαρμελάτα μὲ τὰ βατόμουρα ἔγινε περίφημη. Ἡ Δανάη πῆγε ἕνα βάζο καὶ στὴν ἀντικρινὴ κυρία, γιὰ νὰ εἰσφέρει τὰ γαλετάκια τοῦ Μπόμπ, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε τὶς λιχουδιές· πῆγε ἀκόμα ἕνα στὸ γέρον σοφόν. Ἀλλ' αὐτὸς τῆς εἶπε:

— Ὁ Κέοβερός μου δὲν γουστᾷ τὰ γλυκὰ. Μὰ δὲν μοῦ κακοφαίνεται καθόλου, γιατί τὴν ὥραία αὐτὴ μαρμελάτα θὰ τὴ φάω μόνος μου.

— Ἐσὺς λοιπὸν σὰς ἀρέσουν τὰ γλυκὰ; ρώτησε ἡ Δανάη.

— Ἄ, πολὺ!

— Τότε θὰ σὰς φέρω ἀπ' ὅτι γλυκὸ κάνει ἡ μαμά. Σὰς χρωστῶ, βλέπετε, χάρι ποὺ μοῦ δίνετε τὸν καλὸ Κέοβερον νὰ τὸν ἔχω σὰ δικό μου. Ἡ Δανάη κράτησε τὴν υπόσχέσιν της. Πῆγε τοῦ φίλου της κι' ἀπ' τὴν μουσταλευριὰ ποὺ ἔκαμε ὕστερα ἡ μαμά της, κι' ἀπὸ τὸ κυδωνόπαστο. Ὁ σοφὸς γέρονς τὰ βοῆκε ἔξωκα ὅλα. Καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη, ὥστε χάρισε τῆς Δανάης—τί νομίζετε;—ἕνα καροτσάκι γιὰ τίς κοῦκλες της, ποὺ μπορούσε νὰ ζεχνεῖται καὶ νὰ τὸ σέρνῃ ὁ Κέοβερος!

Τὸ βοῆκε ἔξασμένο στὴν ἀποθήκη—ἀπὸ τότε ἴσως ποὺ εἶχε ἐγγόνια μικρὰ—καὶ τὸ καθάρισε, τὸ ἐπιδιόρθωσε, τὸ ἔβαψε, τὸ ἔκαμε σὰν καινούργιον.

Ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ τῆς Δανάης γιὰ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ δῶρον! Εὐθύς, τὴν ἴδια μέρα, ἄρχισαν οἱ καροτσάδες. Ἡ μικρὴ ἔεχε στὸ καρο-

τσάκι τὸν Κέοβερο, κἀθίζε μέσα τὴν ἀκούδα τῆς Τίντυ—μιὰ χαριτωμένη ἀκούδιτσα ἀπὸ καουτσούκ—καὶ τὴν ῥοδομάγουλη κοῦκλα τῆς Ἑμιελίνας, καὶ μὲ τὸ ἑλαφρὸ αὐτὸ φορτίο—παιχνιδάκι γιὰ τὸ δυνατό Κέοβερο—τὸ ἀμάξι ἐπαινοῦσε δρόμο. Ἡ Σπίθα ἔτρεχε στὸ πλευρὸ τοῦ γαυγίζοντος χαροῦμενα. Μὲ δυσκολία ὅμως τὸ ἔφτανε τρέχοντας κι' ἡ Δανάη, γιατί ὁ Κέοβερος ἦταν πιὸ γορήγορος στὰ πόδια ἀπ' αὐτήν. Ὁπωσδήποτε κατόρθωνε νὰ κρατῇ τὰ γκέμια τοῦ σκύλου καὶ νὰ κραταλίζῃ ἀπὸ πάνω του τὸ καμτσίκι τῆς, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ τρέχῃ περισσότερο, ἀλλὰ γιὰ νὰ μετριάζῃ τὸ τρέξιμό του καὶ νὰ τὸν ὀδηγῇ ἐκεῖ ποῦ ἠθελε αὐτή.

Συχνὰ ὁ γέρος σοφὸς παρακολουθοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο τὴν χαρούμενη αὐτὴν καροτσάδα καὶ χαμογελοῦσε ποῦ ἔβλεπε τὴν ἀγαπητὴν του Δανὴν τόσο ἐνθουσιασμένη.

«Τὸ χειμῶνα—συλλογιζόταν—ἂν χιονίσῃ πολὺ, θὰ τῆς χαρίσω ἕνα ἔλκυθο. Ὁ Κέοβερος θὰ τὸ ἀνεβάξῃ ὡς τὴν κορφή τοῦ λόφου, κι' ἀπὸ κεῖ θὰ τὸ ἀφίγῃ νὰ γλυστοῦρῇ στὴ χιονισμένη πλαγιά ὡς κάτω».

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΒΙΑ ΜΑΤΙΑ

*Ἦταν μιὰ φορὰ μιὰ ἀπέραντη χώρα γεμάτη φῶς καὶ κελადήματα. Στους δρόμους δὲν ἔβλεπες παρὰ ἀνθρώπους ποὺ περνοῦσαν τραγουδώντας εὐθυμα, καὶ τριγύρω τὰ χωράφια γεμάτα ἀπὸ χρυσάφνια στάχυα ποὺ γέρνανε ἀπ' τὸ πολὺ τὸ βάρος.

Σ' ἕνα εἰρηνικὸ ἀκροθαλάσσι ὀρθωνόταν ἕνας μεγάλος Πύργος, ὅμοιος μ' αὐτοὺς ποὺ συναντᾷ κανεῖς στὰ παραμύθια, μὲ μεγάλες στοῆς, μὲ παράθυρα πνιγμένα μέσα στὶς πρασινάδες κι' ἕνα πύργο ἀπέραντο.

Κάθε πρωτὶ ἕνα ξανθὸ κορίτσι ἔβγαине μέσα ἀπὸ τὸν Πύργο κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι ἕνα μικρὸ ποῦ μὲλις περπατοῦσε. Τὰ δυὸ παιδιὰ, ἡ Βεατρίκη κι' ὁ μικρὸς Γεράρδος, ἔρχονταν καὶ κάθονταν στὴν ἀκρογιαλιά. Κι' ἐνῶ τὰ γοράκι ἐπαιζε μὲ τὰ βότσαλα στὴν ἄκρη ἀπ' τὰ γαληνεμένα νερά ποὺ ἔρχονταν καὶ φιλοῦσαν τὰ ρόδινα ποδαράκια του, τὸ κορίτσι κεντοῦσε μὲ σοβαρότητα πᾶν ὅπου σ' ἕνα τελλάρο, κοιτάζοντας κάποτε πέρα κατὰ τὸν ὀρίζοντα, ποῦ ξανοιγόταν μπροστά της σὲ βαθυκύανη γραμμὴ.

*Ἦταν πολὺ ὁμορφὴ, μ' αὐτὴ δὲν τῆξερε, γιατί στὸν Πύργο δὲν ὑπῆρχαν καθρέφτες καὶ στὸ δρόμο δὲ βρισκόταν κανένας περίεργος γιὰ νὰ σταθῇ νὰ τὴν κοιτάξῃ καὶ νὰ τῆς πῇ: «Τί ὠραία ποῦ εἶσαι!»

Τὰ μαλλιά της εἶχαν τὸ χρῶμα τοῦ ἡλίου. τὰ μάτια της ἦταν πιὸ μαβιά κι' ἀπ' τοὺς μενεξέδες καὶ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη δὲν μπορούσε νὰ βρεθῇ μορφή πιὸ γλυκεῖα ἀπ' τὴ δικιά της.

*Ἕνα πρωτὶ ποῦ ὁ ὀρίζοντας ἦταν διάφανος κι' ὁ οὐρανὸς πιὸ γαλάζιος παρὰ ποτέ, ἕνας νέος ψαράς κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἦταν μαῦρος ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ τὰ γέρι ἐπαιζε μὲ τὰ κατσάρια του τὰ μαλλιά. Ἦταν

φτωχός, μὲ ροῦχα κουρελιασμένα εἶχε ὅμως δυὸ θησαυρούς: τὴν χαρὰ πᾶντα μέσ' στὴν καρδιά του καὶ τὴν ἐλευθερίαν νὰ τρέχῃ ὅπου τοῦ ἄρεσε, εἴτε στους μακρινούς δρόμους τῆς ξηρᾶς, εἴτε στῆς θάλασσας τὰ νερένια πλάτη. Ἀρχισε νὰ μιλάει μὲ τὴν Βεατρίκη ποῦ μέσα στὰ μαῦρα, καὶ λαμπρά του μάτια μπόρεσε νὰ διαβάσῃ μιὰ τιμιότητα καὶ μιὰ εὐλικρίνεια ποῦ τῆς ἄρεσαν υπερβολικά.

Κι' ἀπὸ τότε ὁ ψαράς ἔρχόταν ταχτικά, ἄφηνε τὸ καλὰθὶ του πάνω στὴν ξανθὴ ἄμμο καὶ τῆς διηγόταν ἱστορίες, κάνοντας νᾶνατριχιάζουν τὰ δάχτυλα ποὺ κεντοῦσαν στὸ τελλάρο. Τῆς ἔλεγε πῶς μιὰ μέρα θὰ γινόνταν βασιλιάς, πῶς πολλὲς φορὲς εἶδε νὰ διαγράφεται μπροστά του, μέσα στὴ σκιά ἕνα φωτεινὸ στέμμα ποῦ προοριζόταν γι' αὐτόν, καὶ πῶς αἰσθανόταν κάποιο φόβο γιὰ τὸ μέλλον, γιατί χίλιες φορὲς, ἔλεγε, προτιμοῦσε τὸ καλὸδὶ τοῦ σημερινό στὴ σκιά ἐνὸς γέρινου πεύκου, παρὰ ὅλα τὰ παλάτια τοῦ κόσμου.

Κι' ἡ Βεατρίκη γελοῦσε σιγανὰ γιατί δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πῶς τὸ κουρελιασμένο σακκάκι ποῦ φοροῦσε ὁ ψαράς μπορούσε μιὰ μέρα νὰ γίνῃ πλούσιος βασιλικὸς μανδύας γαρνιρισμένος μὲ τὴ λευκὴν ἐρμίνα. Ὡστόσο ἀκούοντας τὸ σύντροφό της συνέβαινε πολλὲς φορὲς νὰ συγκινηθῇ καὶ συχνότερα ἀπ' ἄλλες φορὲς σήκωνε τότε τὰ μάτια κατὰ τὸν ὀρίζοντα.

Τὰ χρόνια κύλησαν, ἔπειτα ἡ καταιγίδα ξέσπασε στὴν χώρα κυρτώνοντας τὰ δέντρα καὶ τὰ μέτωπα. Μιὰ θλιβερὴ χειμωνιάτικη μέρα τὰ παράθυρα τοῦ Πύργου ἕνα ἕνα ἐκλείσαν.

Ἡ Βεατρίκη κοίταξε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ γκρίζο ξάγαντο τῆς θάλασσας ποὺ χανόταν μέσα στὸν ὠχρὸ οὐρανό, κι' ἔπειτα ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὸ μικρὸ Γεράρδο ποὺ ἦταν ὁ μόνος ποῦ

δὲν φοβόταν, γιατί ἦταν κι' ὁ μόνος ποῦ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τίποτε...

Οἱ τρεῖς φυγάδες πῆγαν μακριὰ, πολὺ μακριὰ, πάντου στ' ἄγρια βουνά. Ἦταν οἱ γούροι πῶς ἐκεῖ δὲ θὰ τοὺς ἔβρισκε κανεῖς. Κι' ἐγκαταστάθηκαν σ' ἕνα παλιὸ ἐρειπωμένο σπίτι, στὸ βάθος ἀπὸ ἕνα δάσος, ὅπου τὸ φῶς ποτέ δὲν χαμογελοῦσε. Ἐκεῖ δὲ θάκουγαν πιά τίς ἀγριεμένες φωνὲς τῶν ἐπαναστατῶν, καὶ δὲ θάβλεπαν πιά τίς φλόγες νὰ γλείφουν μαγιασμένες τὰ χωρία... Μόνος ὁ ἀνεμὸς οὐρλιάζε μέσα στὸ ἄγριο δάσος.

Ὁ Γεράρδος ξανάρχισε νὰ παίζῃ κι' ἡ Βεατρίκη νὰ κεντάει. Καμμιὰ φορὰ ὅμως σήκωνε τὴν κουρτίνα ἐλπίζοντας ἴσως νὰ δῇ ν' ἀνοίγουν ξαφνικά τὰ πυκνὰ φυλλώματα ποὺ ἐκρυβαν τὸν ἥλιο, μὰ ἡ ματιά της χανόταν πάντου στὰ πράσινα κύματά τους. Καὶ τὰ βουνὰ πάντα τὴν κρατοῦσαν αἰχμάλωτη.

Ὅταν ὁ Γεράρδος ἔγινε δεκατεσσάρων χρόνων, ἡ ἐπανάσταση εἶχε τελειώσει. Ὅλοι μιλοῦσαν γιὰ ἕνα δυνατό βασιλιά ποῦ εἶχε ἔρθει καὶ ποῦ εἶχε ξαναφέρει τὴ τάξη καὶ τὴν ἡσυχία στὴν χώρα. Λεγόταν Ἐρρίκος. Κι' οἱ βοσκοὶ ποὺ ἔφεραν τὰ κοπάδια τους στὶς ἀπόκρημνες ράχες τοὺς ὅλο καὶ καλὰ ἔλεγαν γιὰ αὐτόν.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Παράφραση)

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

ΦΟΥΡΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑΦΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στὴ γωνία μιᾶς μεγάλης αὐλῆς εἶναι χτισμένες δύο καμαροῦλες. Σ' αὐτὲς μέσα κάθεται ὁ Μαστροθόδωρος ὁ Τριπολιτώτης, ταγκάρης καὶ μπαλωματῆς μὲ τὸνομα στὴ Γαργαρέτα, ποῦ ἔχει στὴν μέση τὸ κινητὸ του μαγαζὶ στὸ γειτονικό του τριστατό.

Δὲν ἦταν μεγάλη ἡ φαμελιά τοῦ Μαστροθόδωρου: ἡ γυναίκα του, τὸ μονάκριβό του παιδί ὁ Μιχαλάκης, καὶ ἡ πεθερά του—ἕνα εἶδος ὑποθήκης πάνω στὸ οἰκόπεδο ποῦ τὸ εἶχε προγονικὸ της καὶ τῶς πρὸς τὴν κόρη της. Ἡ καμαροῦλες χτιστήκανε ὕστερ' ἀπ' τὸ γάμο, μὲ τὴν ἐξόφληση τοῦ φυλλαδίου τῆς νύφης, ποῦ εἶχε στὴν Τράπεζα λίγα-λίγα καταθέσει ὅ,τι τῆς περισσεύε ἀπ' τὰ κέρδη τῆς δουλειᾶς της: κορδελιά-στραχὴ πρώτης!

Στὴν ἴδια τὴν αὐλὴ ὅμως, τριγύρω ἐλεύθερη καὶ μιὰ περίφημη προβιά, Χιώτικη ράτσα, ποῦ τὴν εἶχε σταλμένα στὸ Μαστροθόδωρο ὁ μπάρμπας τῆς νύφης ἀπὸ τὴ Χιό, τὸν τό-

Αὐτὴ ἡ προβιά μετὰ τὸ γάλα τῆς πέσ πῶς ἀνάθρεψε τὸ Μιχαλάκη, τὴν ἔστειλε ὁ μπάρμπας γεννημένη—γιατί ἡ κυρὰ Θεοδώρα ἦταν λιγογαλατοῦσα, ἔπαθε καὶ στὴ γέννα της. γι' αὐτὸ δὲν ἔκαμε κι' ἄλλο παιδί.

Τώρα πάλι ἡ προβιά ἔχει κι' αὐτὴ παιδάκι, ἕνα χαριτωμένο ἀρσενικὸν προβάτι. Ὡ τί φωνὲς καὶ τί κακὸ ἔγινε σὰν τὸ εἶδαν ἔξωθεν τὸ πρωτὶ—γεννήθηκε ἀπὸ βραδὺς—κοντὰ στὴ μάνα του νὰ κουνᾷ τὴν οὐρίτσα του! Ὁλῆς τῆς γειτονίας τὰ παιδιὰ μαζεύτηκαν νὰ τὸ ἴδω. Καὶ ἦταν ἀλήθεια ὁμορφότατο ἀρνάκι, κάτασπρο μὲ μαῦρες βουλίτσες: μιὰ στὸ κούτελο, τρεῖς στὴ ράχη, μιὰ στὴν οὐρίτσα του καὶ ἀπὸ μιὰ στὰ πόδια.

Παρδάλῃ τὸ βάπτισαν εὐθὺς ποῦ τὸ πρωτόειδαν.

Σὰν πέρασαν λίγες μέρες καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ καὶ χορταράκι, τὸ γάλα τῆς προβιάς τὸ μοιραζόταν ὁ Παρδάλῃς μὲ τὸν Μιχαλάκη.

Καὶ νὰ δῇς πῶς κι' ὁ Μιχαλάκης ἠθελε νὰ σκύβῃ νὰ βυζαίνῃ κι' αὐτὸς τὴν προβιά καὶ τὸ προβάτι, ὅσο δὲ πῶς εἶναι, τοῦ κουνόσε τὴν οὐρίτσα του παίρνοντάς τον γι' ἀδέρφι του καὶ ἴδια ἡ προβιά μὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ κι' αὐτὴ πῶς ἔχει δυὸ παιδιὰ, μπορεῖ νὰ τὸ καμάρωνε κιόλας.

Ἐπαιρνε λοιπὸν τὴν Κυριακὴ τὰ ποιεσέμερα ἡ γριά τὸ Μιχαλάκη καὶ τὸν Παρδάλῃ καὶ πηγαίνανε στὸν Μολυβᾶ, παρακάτω ἀπ' τὴ Γαργαρέτα. Ἐκεῖ ἔβρασε τὰρνάκι, ἐνῶ ὁ Μιχαλάκης ξεπετοῦσε τὸν ἀντὶ του, καὶ λάκης ξεπετοῦσε τὸν ἀντὶ της. Τῆς γέννοντας ὁ ἥλιος γυρίζανε σπῆτι. Τῆς γέννοντας ὁ Μιχαλάκης καθημερινὸς ποῦ εἶχε ὁ Μιχαλάκης πῆγαινε ἡ κυρὰ Καλομοῖρα σχολεῖ, πῆγαινε ἡ κυρὰ Καλομοῖρα καὶ τὸ ἔβρασε μονάχη της.

Ὁ Παρδάλῃς φοροῦσε καὶ λαίμοδετὴ ἀπὸ παλιὸ λουστρίνι μὲ κουδουνάκια καὶ μιὰ μέρα ποῦ βρῆκαν γυνάικα καὶ μιὰ δρόμο μιὰ κίτρινη κορμίζοντας στὸ δρόμο μιὰ κίτρινη κορμίζοντας καὶ μιὰ κόψη μαργαρίτες καὶ εἶχε πάει νὰ κόψῃ μαργαρίτες καὶ τῆς ἔπεσε, τοῦ τὴν ἔδεσαν κι' αὐτὴν στὰ μαλλιάκα τοῦ κεφαλιῦ τοῦ φιδύγο, καὶ ἔτσι πιά ὁ Παρδάλῃς ἦταν καταστολισμένος.

Μπρὲ τί ὠρατὸ ἀρνάκι ὁ ἕνας, μπρὲ τί ὠρατὸ ἀρνάκι ὁ ἄλλος.

Καὶ καμάρωνε ὁ Μιχαλάκης, ποῦ πάντα δίπλα του ἔτρεχε.

Ὅσο μεγάλωνε ὁ Παρδάλῃς, τόσο αὐξάνει καὶ ἡ ἀγάπη ποῦ τοῦχε ὁ Μιχαλάκης: τὸ ἀγαποῦσαν: Παρτῆς γειτονίας τὸ ἀγαποῦσαν: Παρτῆς ἀπὸ δῶ, Παρδάλῃ ἀπὸ κεῖ... δαλὴ ἀπὸ δῶς κι' αὐτὸς φαίνονταν καὶ νὰ γινώριζε τὸνομά του.

Ὅσο νὰ γινώριζε τὸνομά του.

*Ἐφθασε ὅμως ἡ Λαμπρή. Ὁ Μαστροθόδωρος εἶπε τότε στὸ τραπέζι:

—Ἐ!... ἦρθε ἡ ὥρα πιά ποῦ θὰ φορέσῃ ὁ Παρδάλῃς κόκκινο λαίμοδετὴ. Καὶ μὲ τὸ χέρι του ἔκαμε τὸ σχῆμα πῶς θὰ τὸν σφάζουν.

Ἡ γριά δὲν μίλησε μὰ ξεροκατάπτε μονάχα... Ὁ Μιχαλάκης ὅμως ἔδραλε τὰ κλάματα.

Ὁ Μαστροθόδωρος τότες ἔδραλε τὶς φωνές.

—Πάψε, γρουσουζή!... ἄρνι εἶναι, δὲν εἶναι σκυλὶ νὰ γερᾷ στὴ μάνα μας! μήπως ἡ προβιά δὲ θὰ μᾶς κἀνῃ κι' ἄλλο; Μεθαύριο ποῦ θὰ φᾶς καὶ θὰ γλύφῃς τὰ δάχτυλά σου, νὰ ἴδωμε θὰ ξανακλάψῃς πάλι...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μιχαλάκης σκούπισε τὰ μάτια του—τὴ μὴτη τοῦ τὴν σκούπισε ἡ γριά μὲ τὴν ποδιά της—μὰ δὲν ἔπαψε νὰ κουτσοκλαίῃ, ὁ Μαστροθόδωρος ἔξελουθήσε νὰ λέγῃ:

—Τί διάβολο γράμματα σὰς μαθαίνει ἡ δασκάλα σὰς στὸ σχολεῖ; Δὲν σὰς εἶπε πῶς τὸ ἄρνι γεννήθηκε γιὰ νὰ τὸ τρώῃ οἱ ἀνθρώποι; Χιλιάδες ἀρνάκια σφάζονται τὴ Λαμπρὴ γιὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ στὸ πείσμα τῶν Ἑβραίων! Αὐτὰ, μπρὲ κουτεντέ, μᾶς τᾶδωσ' ὅλα ὁ καλὸς Θεός! Σῶπα, σῶπα καὶ εἶναι ντροπὴ νὰ κλαῖς κοτζάμου παιδί, καὶ κακὸ κιόλας, χρονιάτικη μέρα πῶναι.

—Σῶπα, μὴ συχύξῃς τὸν πατέρα σου... τοῦ φώναξε καὶ ἡ μάνα του, κι' ὁ Μιχαλάκης σῶπασε πιά.

... Τὴν ὥρα ποῦ ὁ γαλατᾶς τῶσφαιε καὶ τῶσφαιε, παίρνοντας γιὰ τὸν κόπο τοῦ τὸ ἄρνι, ὁ Μιχαλάκης δὲν τὸ εἶδε. Τώρα ὅμως ποῦ εἶναι τὸ ἀρνάκι ἔτοιμο, τοῦ φάνηκε κάπως σὰ συνειδημένο πρᾶμα καὶ δὲν ξανάκλαψε.

Ὁ Παρδάλῃς ἦταν παχούτσικος. Γιὰ σοῦδα ὅμως ἦταν πολὺ μικρός. Τὸν ἔβλεπαν λοιπὸν στὸ μεγάλο ταψὶ μὲ πατάτες καὶ τώρα εἶναι στολισμένος καὶ μὲ δαχτυλιὰς ἀπὸ βούτυρο καὶ σάλτσα-ντομάτα στὴν πλάτη, ἐκεῖ ἀπάνω-κάτω ποῦ εἶχε τίς μαῦρες βουλίτσες.

Ἕνα σωρὸ παιδιὰ ἦσαν μαζεμένα στὴν πόρτα τοῦ Μιχαλάκη καὶ καμάρωναν μιὰ μεγάλη σδούρα ποῦ τὴν ἔρριχνε τὸ ἐμποροπούλο καὶ γυρίζε μὲ μεγάλη βουή, τὴν ὥρα ποῦ πρόβαλε ὁ Μαστροθόδωρος μὲ τὸ ταψὶ καὶ τὸ πῆγαινε στὸ φούρνο.

—Ἐ!... ἔ... ὁ Παρδάλῃς! ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ γελᾶνε τὰ παιδιὰ. Ἐ!... Καὶ ἀκολούθησαν κι' αὐτὰ ἀπὸ πίσω. Κι' ἔτσι «πρόεπεμψαν» τὸν Παρδάλῃ στὸ φούρνο.

Κανεῖς ὅμως δὲν πρόσεξε, πῶς τὴν ὥρα ποῦ ἔβγαζαν ἀπ' τὴν πόρτα τὸν

Παρδάλῃ μέσα στὸ ταψί, στὴν πέρα γωνιά τῆς μάντρας ἡ προβιά, ἀκούνητη καὶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω—τόσο ποῦ ἡ μύτη της ἀγγίζε στὸ χῶμα—ἔβγαλε μιὰ βαθειὰ καὶ λυπητερὴ φωνή... Μπέ!...

Ὁ Μαστροθόδωρος συνείθιζε νὰ φεύγῃ πρωτὶ-πρωτὶ καὶ νὰ γυρίσῃ σπῆτι τοῦ χτυπώντας ἡ καμπάνα, καὶ πάλι σὲ καμμιὰ ὥρα νὰ γυρίσῃ στὴ δουλειά του καὶ ἐκεῖ πιά τὸν ἔδλεπαν σκυμμένον στὴν κασσόνα του ὡς ποῦ σουροῦταν.

Σήμερα ὅμως ἡ γωνιά τοῦ Μαστροθόδωρου εἶναι ἀδειανή, γιατί μὲλις ἔπιασε τὸ πρωτὶ τὴν δουλειά, ἦρθ' ἡ γριά τρέχοντας καὶ τοῦ εἶπε νὰ πᾶ νὰ φωνάξῃ τὸν γιατρό, γιατί τὸ παιδί δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσῃ κεφάλι.

Ἦρθε στὴ στιγμή ὁ γιατρός—δὲν εἶχε δὰ καὶ πολλὰς δουλειὰς—καί-ταξε τὸ σφυγμὸ τοῦ Μιχαλάκη, τὴ γλώσσά του, τὸν ἄκουσε, ζούληξε ἑλαφρὰ τὴν κοιλίτσα του, τὸ σβεράκι του... τοῦ κοίταξε τότες καὶ τὰ μάτια μὲ ἕνα ἀναμμένο κερί, ἔγραψε κάτι γιὰ τὸν γιατρίκα καὶ ἔφυγε λέγοντας:

—Ὁ ξανάρθω γρήγορα... μὰ τὸ παιδί δὲν εἶναι καλά.

... Ὁ Μιχαλάκης πέθανε. Ὁρῆνος καὶ ὁδυρμὸς στὴν αὐλὴ ποῦ ἔχει σὲ μιὰ γωνιά τίς δύο καμαροῦλες. Ἐχάθη πιά καὶ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τὸ θάρρος τῆς δουλειᾶς.

Ἡ αὐλὴ εἶναι γεμάτη τώρα ἀπὸ γειτόνους. Σὰν σῆκωσ' ὁ πατέρας μονάχος του—δὲν ἠθελε ἄλλον—τὴν κασσόνα τοῦ παιδιοῦ του, γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ ἔξω, δὲν ἔμεινε μὰτι ἀδάκρυτο.

Ἕνα σωρὸ παιδιὰ εἶναι μαζεμένα στὴν πόρτα τοῦ Μιχαλάκη, πάλι, καὶ βλέπουν τὸ φίλο τους νεκρὸν καὶ στολισμένον μὲ ἄνθη. Τὴν ὥρα ποῦ πρόβαλε ὁ Μαστροθόδωρος μὲ τὸ φέρετρο τοῦ παιδιοῦ του ποῦ τὸ πῆγαινε στὸν τάφο, —Ἀχ, ὁ Μιχαλάκης μας, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ κλαῖνε τὰ παιδιὰ, ἄχ!...

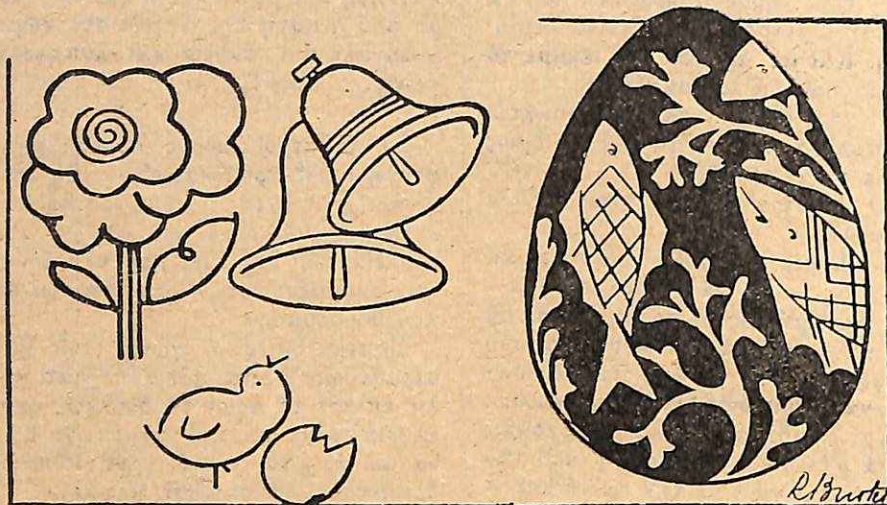
Καὶ ἀκολούθησαν κι' αὐτὰ ἀπὸ πίσω. Καὶ ἔτσι «πρόεπεμψαν» τὸν Μιχαλάκη.

Κανεῖς ὅμως δὲν πρόσεξε πῶς τὴν ὥρα ποῦ ἔβγαζαν ἀπ' τὴν πόρτα τὸν Μιχαλάκη μέσα στὸ φέρετρο, στὴν πέρα γωνιά τῆς μάντρας ἡ προβιά, ἀκίνητη καὶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω, τόσο ποῦ ἡ μύτη της ἀγγίζε στὸ χῶμα, ἔβγαλε πάλι μιὰ βαθειὰ καὶ λυπητερὴ φωνή... Μπέ!...

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΣΜΕΝΑ ΑΥΓΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Δὲν χρειάζεται καὶ μεγάλη τέχνη γιὰ νὰ ζωγραφίσετε τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα καὶ νὰ κάνετε μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξὴ στοὺς γονεῖς σας καὶ στοὺς φίλους σας. Ἀπλούστατα : λυώνετε λίγο ἄσπρo κερί καὶ μέσ' στὸ κερί βουτάτε ἓνα ξυμμένο σπέρτο ἢ μιὰ ὀδοντογλυφίδα. Μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ σπέρτου, βουτηγμένη στὸ λυωμένο κερί, σχεδιάζετε ἐπάνω στὸ ἄσπρo ἀκόμῃ αὐγὸ, ὅποιαδήποτε ἀπὸ τίς γαρνιτούρες ποὺ βλέπετε στὴν παραπάνω εἰκόνα. Ὅταν τὸ κερί στεγνώσῃ, βάλ-

φετε ταὐτὰ κόκκινα (ἢ καὶ σ' ἄλλο χρῶμα, ἂν σὰς ἀρέσει).

Μετὰ τὸ βάψιμο βγάζετε τὸ κερί ἀπὸ τὸ αὐγὸ τραβώντας το μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ νυχοῦ σας. Τὰ σχέδια θὰ ἔχουν μείνει ἄσπρa ἐπάνω στὸ βαμμένο φόντο.

Τὰ μικρὰ σχέδια τὰ ζωγραφίζετε στ' αὐγὸ ὡς φορὲς χωρὸν. Ὅσο πιὸ πολλὰ ζωγραφίσετε, τόσο πιὸ στολισμένο θὰ φαίνεται τὸ αὐγὸ σας.

Καλὴ ἐπιτυχία καὶ καλὸ Πάσχα.

Η ΑΓΑΠΗ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἔιχε προσέξει πὼς ἴσαμε ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ συνοδοὶ του εἶχαν ἀποφύγει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν περνοῦν κοντὰ ἀπὸ πολιτεῖες ἢ κι' ἀπὸ χωριά ἔστω, καὶ γιὰ νὰ τὸ κάνουν τώρα σήμαινε πὼς εἶχαν φθάσει ἐκεῖ ποὺ ἤθελαν νὰ πᾶνε.

Μὲ τὸ σουρούπωμα ἔφθασαν πάλι σ' ἓνα χάνι. Ἦταν γιὰ τελευταία φορὰ ποὺ θὰ ἔκαναν σταθμό.

Μόλις μπήκαν μέσα κι' ἐγκαταστάθηκαν, ὁ φακίρης, ὅπως ἔκανε ἄλλωστε κάθε βράδυ, ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ γωνιά κι' ἄρχισε νὰ προσεύχεται, ἐνῶ ὁ Ντάρλι, ἀκουμπισμένος στὴν πόρτα διασκεδάζε βλέποντας τοὺς καθαλλάρηδες νὰ ξεσελλώνουν τ' ἄλογά τους καὶ νὰ κάνουν τίς συνηθισμένες προετοιμασίες γιὰ τὸ βράδυ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἓνας ἄλλος φακίρης, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν γνωστὸ μας Καθατακελού, συνοδεύομενος ἀπὸ ἓνα ἀγόρι δώδεκα ὡς δεκατεσσάρων ἐτῶν, ξεπρόβαλλε μπρο-

στά τους καὶ ζήτησε νὰ περάσῃ κι' αὐτὸς τὴ νύχτα του στὸ χάνι. Ὁ Ντάρλι βλέποντας τὸν μικρόν, ἀναγνώρισε ἁμέσως τὸ κακόπαιδο ἐκεῖτο ποὺ λίγο ἔλειπε νὰ τὸν πνίξῃ τὴν ἄλλῃ φορὰ.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι ἀπ' αὐτόν, ἢ μάλλον ἐξαιτίας του, εἶχε φάει τὴν τουφεκιά ἐκείνη ποὺ τοῦσπασε τὸ χέρι, ὥστόσο εἶχε κρατήσῃ πολὺ κακὴ ἀνάμνηση ἀπὸ τὴν τελευταία συνάντησή μαζὶ του.

Ὁ νεοφερμένος, δίχως νὰ βάζῃ μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ καθαλλάρηδες ἦταν συνοδοὶ τοῦ Ντάρλι, μόλις ἀντίκρουσε τὸν μικρὸ Κατρά, χύμηξε κατὰ πάνω του μὲ ὑψωμένες τίς γροθιές του.

— Ἀχ! Ἐδῶ εἶσαι πάλι, σκυλόφραγκε! φώναξε μὲ λύσσα.

Ἐνας καθαλλάρης ἔτρεξε μπροστὰ του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι.

— Ἔτσι μιλοῦν στὸ Σαχίμπ; τοῦ εἶπε.

— Σὲ ποῖο Σαχίμπ; ἀπέρρησε ὁ Κερμπίρ.

Δὲν πρόφτασε νὰ ξεστομίσῃ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ σ' ἓνα νόημα τοῦ καθαλλάρη αὐτοῦ, ποὺ φαίνονταν ἀρχηγός τους, δυὸ στρατιῶτες τὸν εἶχαν ἄρπάξει καὶ τὸν κρατοῦσαν γερά.

— Δώστε του κάμποσες βουρδουλιές, νὰ βάλῃ γνῶση, πρόσταξε ὁ ἀξιωματικός.

— Σταθῆτε, σταθῆτε, φώναξε ὁ Ντάρλι τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ στρατιῶτες ἐτοιμάζονταν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴ τὴ διαταγή.

Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς ὁ μικρὸς μας φίλος δὲν ἦταν σκληρόκαρδος, μὰ ἤξερε κιόλας πὼς ἡ μεγαλοφυχία εἶναι πριγκιπικὴ ἀρετὴ καὶ νόμιζε πὼς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξασκήσῃ τώρα τὴν ἀρετὴ αὐτή.

— Ἀφήστε τον νὰ πάῃ στὸ καλὸ, εἶπε.

— Θὰ γίνῃ ὅπως τὸ ἐπιθυμεῖ ὁ Σαχίμπ, εἶπε ὁ ἀξιωματικός, κάνοντας μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση, θὰ φύγουν ὅμως ἁμέσως ἀπ' ἐδῶ καὶ τὸ παιδί κι' ὁ φακίρης ποὺ εἶναι μαζί του.

Ὁ Ντάρλι μάταια παρακάλεσε γιὰ νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ περάσουν τουλάχιστον τὴ νύχτα στὸ χάνι.

— Εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιὰ τὸ ἱερὸ πρόσωπο τοῦ Σαχίμπ, εἶπε ὁ ἀξιωματικός, κι' ὅταν ἔχουμε τέτοια ἐπικίνδυνα πρόσωπα κοντὰ μας δὲν εἴμαστε ἡσυχιοί.

Ὁ Καθατακελού εἶχε ἔρθει ὡς τὴ πόρτα γιὰ νὰ ἰδῇ τί τρέχει.

— Ἔξω ἀπ' ἐδῶ, ἔξω ἀπ' ἐδῶ! φώναξαν οἱ στρατιῶτες σπρώχνοντάς τον ἔξω ἄγρια μαζί μὲ τὸν μικρό.

— Καλοὶ μου ἀφεντάδες, καλοὶ μου ἀφεντάδες, ἔκανε παρακλητικὰ ὁ φακίρης.

Μὰ οἱ στρατιῶτες γελοῦσαν μὲ τὰ παρακάλια του καὶ τὸν κοροῖδευαν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὰ μάτια τοῦ Καθατακελού ἔπεσαν στὸν ἄλλο φακίρη, τὸν συνοδὸ τοῦ Ντάρλι ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ γονατιστὸς στὴ γωνιά του στὴν ἴδια ἐκστατικὴ στάση ποὺ συνήθιζε νὰ παίρνῃ πάντοτε ὅταν προσευχόταν.

Ἀντικρύζοντάς τον ὁ Καθατακελού δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκπληξή του.

— Αὐτὸς! φώναξε. Αὐτὸς ζωντανός!

Καὶ χωρὶς νὰ φέρῃ πιὰ καμμιὰ ἀντίσταση στοὺς στρατιῶτες ἄρπαξε τὸν Κερμπίρ ἀπ' τὸ χέρι κι' ἔφυγε βιαστικά, πρὸςέχοντας νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθῇ ὁ φακίρης.

Τ' ἄλλο πρωὶ ὁ Ντάρλι κι' ἡ συνοδεία του ἔφθασαν στὴν πολιτεία ποὺ εἶχαν δεῖ τὴν προηγούμενη ἡμέρα ἀπὸ μακριά. Ἦταν ἡ Καρνούλ, ἡ πρωτεύουσα τῆς ὁμώνυμης Ναβαθίας

Οἱ ταξιδιώτες μπήκαν μέσ' στὴν πόλιν χωρὶς νὰ συναντήσουν καμμιὰ δυσκολία, λέγοντας μόνο τὸ σύνθημα κι' ὕστερα κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ παλάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΙ'.

Τὸ ὄνειρο ποὺ γίνεται ἀλήθεια

Δίχως ἄλλο στὸ παλάτι τοὺς περιμέναν, γιὰτὶ μόλις ἔφθασαν, ἀνοῖξαν διάπλατες ὅλες οἱ πόρτες κι' ὁ Ντάρλι καθὼς κι' ὁ Κοττεσουπρύα—αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα τοῦ φακίρη τῆς παγόδας—πέρασαν σὲ μιὰ σάλλα ὅπου βρίσκονταν δυὸ πρόσωπα μεγαλοπρεπέστατα ντυμένα καὶ τριγυρισμένα ἀπὸ ὀπλισμένους φρουρούς.

Ἦταν οἱ δυὸ Ναβάδ τοῦ Καρνούλ καὶ τῆς Καδάπας.

— Ἰδοὺ αὐτὸς ποὺ σὰς εἶχα πεί, εἶπε ὁ φακίρης μ' ἐπίσημο τόνο, πιάνοντας τὸν Ντάρλι ἀπ' τὸ χέρι καὶ φέρνοντάς τον μπροστὰ στὸ Ναβάδ τῆς Καρνούλ.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς εἶναι αὐτός;

— Αὐτὸς εἶναι,

— Ἔχει τὰ σημάδια;

— Τὰ ἔχει.

Κι' ἀνοίγοντας τὴ μπλούζα τοῦ ἀγοριοῦ, ἔδειξε στοὺς δυὸ Ναβάδ τὴν εἰκόνα τῆς γκαρούμπας ποὺ ἦταν χαραγμένη στὸ στήθος τοῦ Ντάρλι.

— Ἔχει καὶ τ' ἄλλα;

— Τὰ ἔχει.

Μὰ μπορεῖ καὶ κανένας ἄλλο παιδί νὰ ἔχῃ τὰ ἴδια σημάδια, εἶπε ὁ Ναβάδ τῆς Καδάπας.

— Ἀδύνατο!... διαμαρτυρήθηκε ὁ φακίρης. Ποῖδς θὰ τολμοῦσε νὰ κάνῃ ἓνα τέτοιο πράγμα;

Ὁ Ντάρλι κοκκίνησε γιὰτὶ αὐτὸς ἤξερε πὼς δὲν ἦταν ὁ μόνος ποὺ εἶχε ζωγραφισμένο ἐπάνω του τὸ ἱερὸ πουλί, ὥστόσο προτίμησε νὰ σωπάσῃ. Ἀλλ' ὅσοι ὅλα ὅσα γίνονταν γύρω του ἦταν τόσο παράξενα, βρισκόταν περι-κυκλωμένος ἀπὸ ἓνα τόσο πυκνὸ μυστήριο, ὥστε καλὰ καλὰ δὲν ἤξερε ἂν ἦταν ζῦνιος ἢ ἂν κοιμόταν. Τοῦ φαίνονταν μάλλον πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔβλεπε στ' ὄνειρό του.

— Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἐγὼ νομίζω πὼς εἶναι αὐτὸς ποὺ μᾶς χρειάζεται, εἶπε ὁ Ναβάδ τῆς Καρνούλ, καὶ θὰ τὸν ὑποστηρίξω καὶ μὲ τὸ στρατό μου ἀκόμῃ.

Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἔκανε ὁ Ναβάδ τῆς Καδάπας. Ὅσο... .

— Τί περιμένεις; τὸν ἔκοψε ὁ ἄλ-

λος Ναβάδ. Νὰ μᾶς φερθῇ ὁ Μουτζαφέρ Σίγκ μὲ τὸν ἴδιο ἑλεεινὸ τρόπο ποὺ μᾶς εἶχε φερθεῖ κι' ὁ θεῖος του; Μὰ μήπως δὲν ἄρχισε κιόλας νὰ τὸ κάνῃ; Τὸν βάλουμε στὸ θρόνο γιὰ νὰ πάρῃ κάθε ἐξουσία ἀπ' τὰ χέρια μας; Ἀς τοῦ βάλουμε ἀντιμέτωπο ἓναν ἄλλον ποὺ νὰ ἔχῃ στὸ θρόνο τὰ ἴδια δικαιώματα ποὺ ἔχει κι' αὐτός. Ὅλοι οἱ δυσारेστημένοι μὲ τὸν Μουτζαφέρ Σίγκ—καὶ τὸ ξέρεις πὼς δὲν εἶναι λίγοι—θὰ συγκεντρωθοῦν γύρω ἀπ' αὐτόν.

— Κι' ὁ Ναβάδ τοῦ Ποντισέρυ; Τί θὰ κάνουμε ἂν αὐτὸς ὑποστηρίξῃ

«Ὁ φακίρης ἄρπαξε τὸν Κερμπίρ ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔφυγε βιαστικά». (Σελ. 258, στ. γ'.)

τὸν ἐχθρό μας καὶ μᾶς χτυπήσῃ...

— Ὁ Ναβάδ τοῦ Ποντισέρυ θὰ ὑποστηρίξῃ ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἔχῃ τοὺς περισσότερους ὀπαδοὺς, Σήμερα βέβαια τὴ δύναμη τὴν ἔχει ὁ Μουτζαφέρ Σίγκ. Μὰ ὁ Μουτζαφέρ Σίγκ μπορεῖ νὰ πεθάνῃ... ὅπως πέθανε κι' ὁ θεῖος του... Ποῖδς ξέρει τί τὸν περιμένει στὴ μάχη... πρόσθεσε τονίζοντας τὰ λόγια του καὶ ρίχνοντας μιὰ εὐγλωττῆ ματιά στὸν Ναβάδ τῆς Καδάπας.

— Ἀλήθεια, ἔκανε αὐτός. Ποῖδς ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἀπρωτός δὲν εἶναι βέβαια ὁ Μουτζαφέρ Σίγκ.

— Πρίγκιπά μου, εἶπε τότε ὁ Ναβάδ τῆς Καρνούλ, προχωρώντας πρὸς

τὸν Ντάρλι ποὺ εἶχε παρακολουθῇσει ὅλη αὐτὴ τὴ συζήτηση μὲ βαθεῖα συγκίνηση καὶ μὲ ἀνυπόκριτη περιέργεια. Πρίγκιπά μου, ὁ πῶς πιστὸς κι' ὁ πῶς ταπεινὸς σου ὑπῆκοος, σοῦ ὀρκίζεται πρῶτος πίστη κι' ἀφοσίωση.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ προσκύνῃσε τὸν Ντάρλι, σκύδοντας τὸ κεφάλι ὡς τὴ γῆ κι' ὕστερα πῆρε τὸ χέρι του καὶ τὸ φίλησε μὲ βαθὺ σεδασμό. Ὁ Ναβάδ τῆς Καδάπας τὸν μιμήθηκε.

— Αὐριο, εἶπε ὁ πρῶτος, θὰ καλέσουμε ὅλους τοὺς καὶρ κι' ὅλους τοὺς σαχίμπ τῆς Ναβαθίας μας—

τουλάχιστο ἐκεῖνους ποὺ θὰ προφτάσουν νὰ συγκεντρωθοῦν ἐδῶ μέσα σ' ἓνα τόσο σύντομο διάστημα—καὶ θὰ τοὺς βάλουμε ν' ἀναγνωρίσουν τὴν Ὑψηλότητά σας. Ὑστερα θὰ γυρίσουμε στὰ στρατεύματά μας ποὺ τὰ ἔχουμε ἀφήσει μαζί μὲ τὸ γαλλικὸ στρατὸ καὶ τὰ στρατεύματα τοῦ Μουτζαφέρ Σίγκ ποὺ πᾶει νὰ στεφθῇ στὴ Γολκόνδη. Μὰ ὁ σκοπὸς του αὐτοῦ δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Κι' ὁ Μουτζαφέρ Σίγκ δὲν θὰ φερέσῃ τὸ στέμμα τοῦ ἀντιβασιλέως. Σουβάδ τοῦ Δεκκάν θὰ στεφθῇ ἐσὺ, πρίγκιπά μου.

Σουβάδ τοῦ Δεκκάν! Ὁ Ντάρλι ἔμεινε ἐνεός. Τὸν τίτλο αὐτὸν μόνο ἓνας ἀπόγονος τοῦ ἐνδοξοῦ Νιζάμ ἐλ-Μουζούκ μποροῦσε νὰ τὸν φέρῃ. Σουβάδ τοῦ Δεκκάν! Τὰ ὄνειρα ποὺ ἐπλάθε, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὰ περίεργα σημάδια ποὺ εἶχε στὸ κορμί του, ποτὲ δὲν εἶχαν ἀνεβεῖ τόσο ψηλά. Σουβάδ τοῦ Δεκκάν! Ὁ πρῶτος ἄρχοντας τῆς αὐτοκρατορίας ὕστερα ἀπὸ τὸν Μεγάλον Μογ-

γόλο! Ἦταν δυνατόν ποτὲ αὐτὸς νὰ γίνῃ Σουβάδ τοῦ Δεκκάν; Μὰ τότε ποῖδς ἦταν ὁ πατέρας του;

Δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήσῃ τοὺς δυὸ Ναβάδ, μὰ ὅταν θάμεινε μονάχος του μαζί μὲ τὸν φακίρη, θὰ τὸν ἰκέτευε νὰ τοῦ λύσῃ τὸ μυστήριο καὶ νὰ τοῦ φανερῶσιν τὴν καταγωγὴ του.

Ὁ φακίρης ὅμως εἶχε ἐξαφνιστεῖ καὶ ὁ Ντάρλι ὀδηγήθηκε στὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα ποὺ τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει, συνοδευόμενος ἀπὸ μιὰ τιμητικὴ φρουρά, ποὺ ὕστερα ἔφυγε καὶ τὸν ἄφησε μέσῃ σ' ἓνα πλήθος ὑπηρέτες ἐτοιμοὺς νὰ ἐκτελέσουν ὅλες τίς διαταγὰς καὶ ὅλες τίς ἐπιθυμίες του.

Καταλάβαινε πὼς ἀπ' αὐτοὺς δὲν

